

Otázka Květné neděle

Hošťálková 28. 3. 2021

Písně: 272, 256, 648, píseň P.Hurty, 355

Čtení z Písma: ev.Matouše 21, 1 - 14; Žalm 118, 22 - 29

Text kázání: ev.Matouše 21, 8 - 9

Milí bratři a sestry,

myslím, že nás bude stále znovu napadat otázka: Jak se mohlo to radostné zdravení a tak nadšené vítání Ježíše jako Mesiáše, které nám připomíná právě Květná neděle - „**Hosanna Synu Davidovu!**“, tak najednou změnit ve velkopáteční brutální křik (patrně toho samého davu) před Pilátem: „**Ukřižuj ho, ukřižuj ho!**“? Jak se to mohlo stát!? Na Květnou neděli vyvyšovali Ježíše až do nebes, na Velký Pátek jej zatracovali až do pekel! Jak se mohlo takové nadšené vítání proměnit v tak zarputilou nenávist? Jak mohli ti lidé tak rychle změnit svůj pohled na Ježíše? To jsou otázky, které v nás vyvstávají, když si postavíme Květnou neděli do protikladu k Velkému Pátku. Je to k nevíře, že by mohl nastat ve vztahu lidu k Ježíši tak závratný obrat.

Možná si právě na Květnou neděli máme obzvláště uvědomit, jak je člověk nestálý a vrtkavý. A platí to i v oblasti víry: člověk se může pro Ježíše snadno velmi nadchnout a přitom mu ve skutečnosti může zůstat na hony vzdálen. Nikdo přece nemůže pochybovat o tom, že ti lidé, kteří tenkrát tak živelně křičeli a provolávali Ježíši slávu, byli jím opravdu nadšeni. To nebyla žádná manifestace a průvod na objednávku. Těm lidem tenkrát, když uviděli Ježíše vjíždět do Jeruzaléma na oslici, to připomnělo slovo proroka Zachariáše (9,9): „**Rozjásěj se, síónská dcero, dcero jeruzalémská, propukni v hlahol! Hle, přichází k tobě tvůj král, spravedlivý a spásu nesoucí, chudý a sedící na oslu, totiž na mladém oslátku.**“ Lidé věděli: toto slovo se nemůže vztahovat na nikoho jiného než na Ježíše. On přece podal mnoho důkazů o své spravedlnosti! O plnosti spásy svědčily mnohé předivné skutky uzdravení a pomoci potřebným lidem. Chudý také byl až přespříliš. A aby každého trklo do hlavy, že toto slovo platí o něm, posadil se na oslici a směřoval k Jeruzalému. - A davy prohlédly a jásaly.

A přece s tímto nadšením nebylo něco v pořádku jestliže se nakonec dostavil takový odpor. Lidem učarovalo z toho Zachariášova zvolání to slovo „král“. Konečně se tu objevil někdo, kdo bude zárukou toho, že bude na světě ráj. Byl to dokonce člověk, který vyšel z nich, z jejich malosti, chudoby, útisku a opovržení. A právě ten je na nejlepší cestě stát se králem, ten na světě zjedná spravedlnost, pořádek, radost a štěstí pro všechny. Člověk si velmi snadno promítá do Ježíše všechny své tužby, cíle, představy o štěstí.

Nehledíme také my mnohdy na Ježíše jako na toho, který nás má dovést k naplnění našich snů, tužeb, plánů a očekávání? Lidé vždy byli ochotni přidat se k Ježíši pod podmínkou, že je to přivede k něčemu, co je podle jejich vidění dobré - ke hmatatelnému zisku, úspěchu. To je patrně také odpověď na to proč dnes tolik lidí nepovažuje za důležité ptát se po Kristu, naslouchat Božímu Slovu, nechat se jím

oslovit; a tak se této cesty zřikají. Ježíš je prostě nevedl tam, kam by si oni přáli, kde by se rádi viděli, k tomu, co oni pokládají za nezbytnou podmínku svého štěstí a spokojenosti. Proč vlastně věřím v Ježíše Krista já? Co od své víry v Něj očekávám? Co tím sleduji, když se na Něj ve svém životě orientuji?

Bylo by zajímavé a možná i poučné ptát se v tomto ohledu těch, kteří se k víře v Boha přece jen hlásí, proč vlastně věří. Možná bychom nevycházeli z údivu, kdybychom se začali dozvídat proč pro všechno lidé věří. V lidské víře je mnoho všelijaké vypočítavosti.

Mnozí věří jen proto, že mají strach ze smrti. Jejich uvažování je neseno myšlenkou: Co kdyby po smrti přece jen něco bylo? Takto mohu pro svou případnou budoucnost něco udělat. Není-li na všem tom, o čem se v Bibli píše mnoho pravdy, nemám o co přijít, je-li to ale pravda, pak mi to může být jen k dobrému. Jiní zas věří ze strachu před neštěstím, které by mohlo rušivě zasáhnout do jejich životní pohody. Domnívají se, že vírou si člověk zajišťuje přízeň těch sil, které ustavičně hrají o lidské štěstí, zdraví, spokojenost. Mají za to, že kdyby člověk nevěřil, že by se dostával do rizika, že se na něm ona „vyšší moc“ nějak vymstí. „*Něco přece nad světem musí být*“ - tak svou víru lidé často zdůvodňují. Bývaly také doby, kdy se lidé nadchli pro naši církve, protože se jim zdálo, že v tom je kus vlastenectví přihlásit se k českokobratrské zbožnosti a tak k celé té nejslavnější etapě našich národních dějin. Přidávali se k ní také proto, že bylo moderní jít tzv. „ pryč od Říma“. I dnes je ještě slyšet jakési uznání od lidí, že se jim naše církve ve své prostotě líbí a získává jejich sympatie.

A přece toto všechno je jen víra Květné neděle a povrchní nadšení, které nemůže mít dlouhého trvání, zvláště když tato víra musí jít vstříc velikonočnímu protivěství a kříži. Není nic snadnějšího než pro něco si s nadšením zakřičet - při nějakém průvodu, nebo na sportovním hřišti. Ale i tam se ukazuje, že slovo „sláva!“ a „ať žije!“, se velmi snadno mění v nespokojenost a hanlivé „fuj!“. Takový už je člověk. Když není po jeho, pak se veliká láska mění v ještě větší nenávisť a opovržení.

První rozhodné zklamání prožili ti nadšenci pro Ježíše ve chvíli, když je Ježíš místo do královského paláce zavede do chrámu. Tam patrně také nastal rozhodný obrat smýšlení lidu v jeho neprospěch. Chrám, modlitebna to je přece pro lidi pokaždé málo. Nemohou pochopit, že nový člověk se nerodí z revoluce, ale tam, kde provádí očistu života i lidského srdce sám Bůh; očistu od pouhého kupčení nás lidí s Bohem. Jestliže se nám lidem Bůh stane jen záležitostí našeho prospěchu a úspěchu, jestliže lidi posedne jen touha mít se dobře, pak na plytkosti a prázdnotě života i podivnosti lidských vztahů se nemůže změnit vůbec nic, ať by se už na trůn tohoto světa posadil kdokoli, třeba i sám Kristus. - On však o takový trůn nestojí, protože ví, že by to nám lidem nebylo k žádnému prospěchu. Nemá-li svůj trůn a nevládne-li v našem srdci, pak se na lidském životě nezmění nic.

Pouhé nadšení, počáteční vzplanutí mnoho neznamená ve světském dění, a tím méně znamená ve vztahu k Ježíši Kristu. Skoro by se dalo povědět, že nadšení může být neklamným znamením povrchnosti a mělkosti lidí, neuváženosti a neuvědomělosti. Kdo zahoří takovýmto nadšením, často rychle shoří jako papír. Kristus své Království nebuduje na halasném lidském pokřiku, i kdyby ten pokřik zněl třeba „**Hosanna, požehnaný, který přichází ve jménu Páně**“. Tam, kde lidé chtějí s velikým nadšením měnit svět a nejsou ochotni přitom změnit především sama sebe, pouští se pokaždé do marného díla.

Proto vedla Ježíšova cesta do chrámu. On dobře věděl, že aby člověka, lid přivedl ke skutečně dobrému, musí je přivést k Bohu. Politická moc a programy, jak o tom také dnes ze všech stran slyšíme, nedělají nový svět, je to hořká zkušenost také dnešního člověka, třebaže právě tímto směrem vydává neustále mnoho energie. Je to vždy jen fasáda té nebo oné doby, ale pod touto fasádou zůstává starý člověk - sobecký, prospěchářský, nespravedlivý, hříšný. Ten však, k jehož obrazu jsme byli stvořeni a jehož obraz máme jako lidé v tomto světě nést, nás může skutečně obnovit a proměnit ke své slávě.

Nenechme se mást žádným lidským pokřikem, ani tím „**Hosanna!**“, ani oním „**Ukřižuj!**“, ale následujme svého Pána - tiše, věrně, neokázale. Člověk, který ztratil ze zřetele Boha, laskavého a dobrotivého Otce, který pro nás poslal na tento svět svého Syna, dovede jen křičet, ať už jako posedlý nadšením nebo zničený zklamáním, dovede se nadchnout nebo proklínat. Ale ti, kteří se pustili cestou věrného následování Ježíše Krista jsou na cestě ke Kristovu vyhlášenému Království, které je zaslíbeno tichým, milosrdným, pokojným, lidem čistého srdce, těm, kteří trpí různým protivenstvím, těm, kteří nezměnili a nepřevrátili svět, ale které proměnil sám Bůh. A přece: jen tak je možno udělat něco skutečně velkého, pozeňnaného a převratného pro lidi i lidské společenství.

Ježíš se tehdy nedal zmást oním „**Hosanna!**“, ani odradit oním „**Ukřižuj!**“. Šel neochvějně a neoblomně svou cestou - přes palmy i rozestlané pláště nadšených, ale i přes golgotský kříž. Víra znamená ztotožnit se s Ježíšem, znamená poslušnost a následování, nejen nadšení, chvilkové zalíbení, obdiv, sympatie, za čím může nakonec stát jen lidská touha po prosazení vlastní vůle. Lidské nadšení uvadá právě tak rychle jako ty nasekané ratolesti na cestě, kudy se ubíral Ježíš.

Neházejme Ježíši vstříc ani jen pouhá velká slova, ani ratolesti nadšení. Poctěme jej tím, o co stojí: obětí svého srdce, svého života - ať mu cele patří, ať je právě v něm On sám doma, ať je jeho Pánem. Apoštol píše: „**Vybízím vás pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou obět'; to ať je vaše pravá bohoslužba**“ (Řím 12,1).

Amen.